

RENUNȚÂND LA PĂCAT AM DESCOPERIT ADEVĂRATA LIBERTATE...

Începea într-o zi frumoasă de toamnă, când am participat la acest Seminar de Viață Nouă în Duhul Sfânt. Nu m-a invitat nimeni aici (oricum, probabil, aș fi răspuns că nu am timp), însă Isus m-a chemat așa cum a știut că mi se potrivește mai bine. Frecventam Sf. Liturghie aproape în fiecare marți la Biserica Italiană din centru, celebrată în cinstea Sf. Anton de Padova, iar într-o marți la sfârșitul Liturghiei, preotul a făcut un mic anunț cu privire la Seminarul ce avea să înceapă. Isus a decis atunci pentru mine că trebuie să încep o viață nouă și am rămas la Seminar (eu personal, o făcusem din curiozitate).

Sâmburele credinței exista în mine, însă trebuia udat pentru a putea crește, pentru a se dezvolta. Sufletul îmi era însetat de iubire, însă nu aveam curajul să spun asta. Trăiam momente contradictorii, iar viața mea era un haos.

Locuiam singură, fiind despărțită de soțul meu de doi ani. Am un băiețel minunat, dar el era la părinții mei, la sute de kilometri depărtare. Încercam să-mi umplu timpul cu tot felul de preocupări lumești: m-am înscris la facultate, mă dedicasem serviciului (care era pe primul plan); mai ieșeam la câte o cină romantică.

Aveam o viață socială plină datorită serviciului și îmi împărțeam cu greu timpul liber.

Controlul asupra vieții mele și egoismul erau la loc de cinste în viața mea. Mă simțeam puternică și totul era planificat în viața mea, eu trebuind să-mi ating țelurile propuse. Trăiam în păcat și mi se părea normal să fie așa, deoarece asta făcea mai toată lumea în jurul meu. Aveam de mai mult timp o relație cu un bărbat căsătorit și nu credeam că fac vreun rău atâta timp cât nu voiam să-l despart de familia lui. Imi spuneam că noi ”ne iubim”, iar Dumnezeu nu poate fi împotriva iubirii dintre 2 oameni. Asemeni fiului risipitor am avut parte de toate ”comorile” lumești ale vieții: nu-mi lipsea nimic (material vorbind), eram curtată și mă simțeam puternică.

Totuși, aveam momente când realizam că mă agăț prea mult de lucrurile lumești, iar bucuria era iluzorie. Aveam și momente când mă simțeam singură și tristețea mă năpădea.

Seminarul se derula, iar eu urmam pașii propuși mai mult din consecvență, nu că m-aș fi simțit mișcată prea tare de ceea ce se întâmpla aici.

Dar Domnul lucra, și-mi aduc aminte că eram pe undeva pe la mijlocul seminarului când am avut curajul să-mi încalc ”principiile” și să încredințez Domnului o problemă ce părea de nerezolvat.

Eram într-o zi de marți, zi în care urma să vin la Seminar. Fusese o zi plină și obositoare. Eu doream să fiu perfectă, însă spre sfârșitul programului am reușit să o fac ”lată” greșind copilărește într-o chestiune de servicii. Am încercat să intervin, să remediez imediat, însă nu s-a putut. Greșeala mea aducea o pagubă destul de importantă, iar eu căutam explicații și mă cam supărasem pe propria-mi persoană.

Dar urma să vin la Seminar și am decis să încredințez acea problemă lui Isus, realizând că sunt prea mică pentru a o rezolva. Am plecat oarecum ușurată acasă, iar a doua zi mi-am anunțat ”isprava”. A fost primită mai bine decât mă așteptam și cred că reușisem să fiu convingătoare prin siguranța ce o aveam că totul va fi bine. Într-adevăr,

nu peste mult imp, toate s-au aranjat în așa fel încât s-a găsit soluția, ba mai mult, s-a găsit și rezolvare la alte probleme ce ar fi putut apărea. Am înțeles atunci că e normal să nu fie perfectă, că puterea omenească este infinit mai mică decât puterea lui Dumnezeu și că Isus mă iubește, mă ocrotește și mă ajută chiar dacă eu greșesc.

Aveam în continuare probleme în a respecta câteva porunci ale lui Dumnezeu. Erau acceptate, știam că greșesc, însă nu reușeam să scap de lanțurile ce mă legau de trecut. Ceva se schimbase în mine și doream să renunț la relația mea însă era o luptă dureroasă între omul vechi din mine și ceea ce doream să devin.

Dar Domnul mă călăuzea, îl simțeam lângă mine cu toată iubirea Lui în toate momentele delicate. El îmi oferea atâta iubire, chiar dacă eu mă simțeam nevrednică de ea EL mi-a arătat că nu era suficient să renunț la relația mea, ci să privesc în profunzime și să-i văd adevărata valoare. Acum reușeam să simt iubirea Lui infinită și necondiționată. Dacă El se jertfise pentru mine, eu chiar nu puteam să-I fiu fidelă? Mi-am dat astfel seama că așa zisa „iubire” din viața mea era doar un colac de care mă agățam pentru a scăpa de momentele de singurătate, iar legătura dintre noi era doar o manipulare a celui rau. Se ridicase perdeaua din fața ochilor mei și reușeam să văd limpede situația încât am avut curajul să spun STOP acelei relații.

Toate „comorile” vieții lumesti nu mă mai mulțumeau acum. Foametea din viața fiului risipitor era în cazul meu foamea de a simți și de a răspunde Iubirii Tatălui. M-am întors la Tatăl, care m-a primit cu darurile cele mai frumoase: cu bucuria de a trăi și pentru ceilalți, lăsând la o parte egoismul și orgoliile, cu bucuria de a dăruia iubire chiar și acolo unde înainte îmi era imposibil, cu bucuria de a reuși să plâng (de multe ori de fericire)...

Asemenea poveștii lui Zaheu, lăsându-L pe Isus să intre în casă nu numai viața mea s-a schimbat, ci și a familiei mele. Așa cum eu am devenit mai atentă la problemele lor și ei au devenit acum mai receptivi și binevoitori. Dacă până acum exista o răceală între noi, aceasta s-a transformat în căldură și iubire și pot spune că ne înțelegem mai bine ca oricând.

La începutul Seminarului lucrăm 8 ore/zi și consideram că nu am suficient de mult timp pentru viața spirituală. Simțind focul viu al dragostei lui Isus reușesc să slujesc mai mult în comunitate, muncesc acum cam 10 ore pe zi și merg la Sf. Liturghie aproape în fiecare zi.

Atât de frumos spune Domnul: “Dacă însetează cineva să vină la mine și să bea. Cel ce va crede în mine râuri de apă vor curge din pieptul lui”.

Ai curajul să spui că ești însetat, lasă-L pe Isus să se reverse în tine! Acolo unde nu există apă, acolo unde nu există Isus, nu există nici viață. Și tu poți fi copleșit de bucuria prezenței lui Isus în fiecare clipă.

Angela, Bucuresti